

Ketty Dahl

Værdifuld

Kampen for livet

Indhold

5	Indledning: Hvilken farve har tårer?
15	I: Orla Villekjær
61	II: Kerstin Hoffmann
121	Mellemspil: Husker du?
129	III: Maria Bentsen
145	IV: Ellen Højlund Wibe
167	Abort kommer med en pris
175	Bøn for de ufødte
177	Epilog: Et samfund uden fri abort
179	Værdifuld: Et kor af stemmer
203	Hvor kan jeg få hjælp?
205	Tak

Indledning: Hvilken farve har tårer?

Abort. Kan man godt begynde en bog med det ord? Hvis man vil have folk til at læse en bog, er det måske ikke den mest velvalgte indledning. Det er et ord, der vil få mange til at smække bogen i. Klask! Underligt egentlig, for det er et almindeligt brugt ord, og alligevel afskrækker det og giver sådan en lidt ubehagelig besk smag i munden. Hvem gider at høre om abort? Det er på mange måder et intetsigende, klinisk, lille, næsten minimalistisk ord. Abort. Alligevel rummer det så ubeskriveligt megen smerte, sorg, død og ødelæggelse, at man slet ikke kan forstå, at sådan et farveløst lille ord kan indeholde så meget, være så højlydt, så skrigfyldt.

Som billedkunstner tænker jeg i farver. Forleden oplevede jeg på en gåtur med hunden at se en himmel med en så fantastisk lyseblå farve, at jeg fik tårer i øjnene af glæde og nærmest ikke kunne lade være med at le højt af berusende lykke over den farve. Den var min morgengave, denne smukke blå.

Nogle mennesker, måske de fleste, vil sikkert synes, at det er tåbeligt, at man kan blive hjertenslykkelig af en blå farve. Hvem græder lige af lykke over blå? Men jeg havde aldrig nogensinde set så smuk en farve før. Jeg ser himlen hver eneste dag, og den har tusindvis af farvenuancer, alt efter vejret, men den her sommerblå himmelfarve, som jeg ikke engang er i stand til at beskrive med ord, ja, den gik lige til hjertet, og jeg har aldrig, hverken før eller siden, set netop den nuance. Den var så ubeskrivelig smuk.

Ordet abort er farveløst. Eller måske er det ikke. Måske virker det bare sådan ved første kig, fordi ordet virker så ligegyldigt og følelsesløst. Måske har det i virkeligheden flere farver, end man bryder sig om. En metallisk grå som de instrumenter, man helst ikke vil tænke på bruges ved indgrebet. En råddenbrun som nedfaldsæbler, der er gået i forfald, liggende på græsplænen,

så man skal passe på, hvor man træder, fordi hvepsene i stort tal kravler rundt og udhuler æblerne og smovser i de rådne, brune pletter, der har en vammelsødlig lugt af forgængelighed, fordærv og død. Blodig rød som selve indgrebet. Hvilken farve har ordet abort? Hvilken farve har tårer?

Der findes ord, man per definition ikke bryder sig om og helst undgår. Ord, som skaber afstand og kløfter på størrelse med Grand Canyon. Ord, der efterlader sig så meget mørke og ubehag, så megen rædsel og tomhed. Ord, man ønsker at børste af sig og lade ligge på kompostdyngen, fordi de kun skaber dårlig stemning, had, bitterhed og skyld. Sådant et ord er ordet abort. Det er et snigende ord, der ikke ser ud af noget, og alligevel går det pludselig til angreb og efterlader kun død og afstand. Det er måske derfor, vi er holdt op med at tale om det, fordi vi helst undgår dårlig stemning her i hyggens hjemland.

Men selv det, vi ikke taler om, findes. Aborter praktiseres hver eneste dag på danske sygehuse af et kompetent og venligt personale. Hver eneste dag fjernes ca. 40 børn, hvilket løber op i et sted mellem 14.000 og 15.000 børn om året. Det svarer til, at hele Lemvig by være udryddet på under et halvt år. På et år ville Thisted være fjernet fra landkortet. Og på knap fire år ville Roskilde være helt væk. Det er fuldstændig vanvittigt. Og alligevel – selvom vi ved, at dette foregår – lukker vi øjne og ører for det, for virkeligheden har overhalet os indenom. Og virkeligheden er for forfærdelig at tage stilling til. Vi kan ikke rumme det.

Vi kan ikke rumme, at 40 børn om dagen fjernet ved abort svarer til to skoleklasser, hvilket på en uge vil svare til en skole med 280 elever. Jeg har været lærer på en skole med ca. 300 elever. Det ville svare til, at alle børn på den skole være udryddet på godt en uge.

40 børn om dagen. Tja, det er bare tal. Men tallet har ansigter, små ansigter, små fingre, små hjerter med hjerteslag. Tallene har også deres mødres ofte fortvivlede og forgræmmede ansigter, der kigger væk, når de lægger sig på briksen, og som bare vil fortrænge det hele og komme videre, når de forlader sygehuset. Videre, videre, videre. Væk, væk, væk. *Alles ist weg!*

I mange år har det første ord, der er kommet til mig, når jeg slog øjnene op, været ordet “tak”. Det kommer ligesom svævende ind ad vinduet i soveværelset og sætter sig på mit bryst. Det er helt lille og skrøbeligt, som det sidder der og blafrer med sine små gyldne sommerfuglevinger. Så siver ordet “tak” lige så langsomt ind gennem brystet og ned i hjertet på mig. Jeg kan fysisk mærke

det, som jeg ligger der i sengen. Det varmer hele vejen igennem huden, og når det når frem til hjertet, bliver det pumpet rundt, så jeg kan høre det gennem hele kroppen: Tak, tak, tak; tak for livet, tak for livet, tak for livet.

Hvert hjerteslag bærer ordet rundt. Hver morgen, når jeg slår øjnene op. Tak for livet. Underligt ikke? Men så uendeligt smukt. Jeg er blevet afhængig af det, afhængig af at begynde morgenen på den måde. Når ordet har kørt rundt i kroppen på mig en lille tid, løbet gennem hver en åre, hver en vene, så har det gjort sin virkning; det når tilbage til hjertet, siver ud gennem kroppen og sætter sig helt forpustet foran mig på mit bryst. Dets små vinger slår ivrigt i takt med min puls. Jeg rækker hænderne ud og tager det forsigtigt mellem mine hænder og rejser mig fra sengen. Så åbner jeg vinduet og sender det afsted, op mod himlen, og mit hjerte ler af glæde og taknemmelighed, mens jeg ser det svæve afsted. Opad, opad, opad. "Tak for livet, tak for livet, tak for livet," lyder dets vingeslag, mens det flyver. Jeg kan se det forsvinde som en sommerfugl, op gennem æbletræets krone uden for mit vindue, op mod den blå himmel. Og bevidstheden om det liv, jeg har fået, og som ikke må spildes, sætter sig i mig, mens jeg lukker vinduet og begynder min dag.

Jeg ved ikke helt, hvornår jeg blev bevidst om, hvor forfærdelig abort er. Det var måske noget, der kom gradvist. Jeg kan huske, hvor rædselsslagne mine forældre var over, at man ville indføre fri abort i Danmark dengang i 1970'erne. De så det som et angreb på alt, hvad det vil sige at være menneske, på menneskets fundamentale ret til at leve. De mente, at det var en glidebane med uoverskuelige konsekvenser. Hvis først man kunne gå til angreb på det ufødte menneske, kunne man også finde på undskyldninger for at angribe det fødte. Så var livet ikke helligt mere, så havde livet ikke ubetinget værdi i sig selv. Hvis det ufødte menneske kunne vælges fra efter behov, så kunne de ældre også, når de ikke længere var samfundsnyttige og produktive. Ligeledes de handicappede. Det virkede for mine forældre som en dystopisk, skræmmende kendsgerning, at Danmark indførte en lov, der fratog de svageste retssikkerheden. Så mens andre jublede over, hvad de så som en sejr for kvindefrigørelsen og ligeberettigelsen, så var mine forældre, og mange med dem, lamslåede.

Er abort bare et fuldstændig simpelt og banalt indgreb, der fjerner nogle celler? Eller er det en operation, der fjerner et menneskeliv? Det er afgørende, om det er det ene eller det andet. I øjeblikket er ufødte børn ikke bedre beskyttet end kattekillinger, som man frit kan aflive.

Jeg kan få helt åndenød og mærke kulden brede sig indvendigt, når det går op for mig i samtaler med andre, at de fleste i dag betragter livet som et biologisk faktum fra undfangelsen, men samtidig lader omstændighederne afgøre, om livet er værdt at bevare. Mennesket i sig selv er ikke specielt værdifuldt eller bevaringsværdigt. Devisen synes at være, at alle har ret til et godt liv, og hvis ikke det lille nye menneske på vej mod fødsel lader til at kunne få et godt liv ud fra de individuelle kriterier, mennesker har, så er det i orden at skille sig af med det. Man får det til at lyde både humanistisk og kærligt: Man slår det ufødte barn ihjel for at skåne det for livets besværligheder. Det er ganske enkelt ikke til barnets bedste at blive født. Pludselig dukker ordet "ønskebarn" op. Den fri abort gør det muligt, at kun ønskebørn kommer til verden. Hvem ønsker at være uønsket?

I vores verden vil vi helst have styr på alting. Alt skal være detaljeret planlagt. Vi er blevet kaosbeherskere. Men retten til at leve kan aldrig afhænge af, om vi er ønskede eller ej. Der var en præst, som for 100 år siden skulle tale i den vestjyske by Harboøre. Han blev hentet af en hestevogn i Lemvig, og så begyndte turen ad bakkede veje mod Harboøre. Desværre blev det undervejs så forfærdeligt et snevejr, at præsten bekymret spurgte kusken:

"Tror De nu også, at De kan finde vej i det her forfærdelige vejr?"

"Ork, ja," svarede kusken, "jeg har kørt den tur så mange gange. Præsten kan være helt rolig."

Men vejret blev bare værre og værre. Snestormen tog til i en sådan grad, at jord og himmel stod i ét, og det nærmest var umuligt at se en meter frem.

Igen spurgte præsten: "Hør min gode mand, er De nu også helt sikker på, at De kan finde vej?"

Kusken rystede lidt på hovedet: "Næh, det ser godt nok lidt slemt ud efterhånden, men min hest Lotte har nu kørt den tur mange gange. Hun skal nok finde vej."

Efterhånden susede det sådan om ørerne på både præst og kusk, at præsten for tredje gang puffede til kusken og råbte i stormen: "Er De sikker på, at Lotte kan finde vej?"

"Næh, svarede kusken, nu tror jeg godt nok, at vi må overlade det til Vorherre at finde vej."

"Tak," sagde præsten, "så vil jeg gerne af!"

Jeg tror, at mange kristne har det lidt på samme måde med abortsagen. Den er vokset som en snestorm om ørerne på os, en storm, vi ikke har kontrol over og ikke selv kan styre os ud af. Stormen bliver værre og værre. Det er svært

at navigere i den, og den er åbenbart vedvarende. Midt i al det glemmer vi, at Gud også er herre over stormene. At Jesus stilnede stormen på søen. At Gud ønsker, vi skal have fuld tillid til ham, også når stormene ser uoverskuelige ud. Et eller andet sted er vi som kirke holdt op med at tale om abortsagen. Vi er holdt op med at tro på, at Gud kan gøre det umulige. Vi er holdt op med at demonstrere og protestere for fulde gardiner. Lige så langsomt accepterer flere og flere kristne, at abort er kommet for at blive. Kirken i Danmark er blevet som de tre små aber: ikke se, ikke høre, ikke tale. Hvis bare vi lukker øjne og ører og fortier, hvad der sker, så foregår det nok slet ikke.

Men hvad sker der med vores kristne menneskesyn, når vi stiltiende accepterer, at nogle mennesker kan blive sorteret fra, ja, blive slået ihjel?

Når jeg prøver at tage debatten med venner og bekendte, oplever jeg ofte, at diskussionen hurtigt forstummer. Der er en uvilje og et ubehag ved at skulle tale om abort, sikkert af flere årsager. Måske er det, fordi de som så mange andre, abonnerer på sætningen: "Kvinden har ret til at bestemme over egen krop." En sætning, der er blevet gentaget så mange gange i det offentlige rum, at den næsten per automatik og uden dybere refleksion kommer ud af folks mund, i samme øjeblik de hører ordet abort. Eller også skyldes ubehaget ved samtalen, at selve emnet kræver stillingtagen, og reaktionen herpå bliver ofte resignation.

Sådanne samtaler – eller måske snarere ikke-samtaler – gør mig trist. Jeg ville så gerne, at vi sammen kunne gøre noget. Måske kunne netop samtalen blive en kickstart til at blive bevidstgjort om problemet og sammen handle. Men hvis samtalen ebber ud, inden den er begyndt, hvordan når vi så hinanden? Og hvor efterlader det os – og de ufødte og deres mødre og fædre?

Jeg har ikke oplevet noget som helst andet emne, der kan skabe så meget tavshed, afstand eller aggressivitet som abort, og jeg vil vove at påstå, at abort er det største tabu, vi har i Danmark.

Mon Gud ønsker denne abortlov fjernet? For mig er svaret fuldstændig entydigt og klart: Ja, det gør han. Hvorfor skulle alt livs skaber gå ind for, at man må slå børn ihjel? Hvis vi altså stadig tror på, at det er ham, der har skabt dem. Måske er det ligefrem kernen i abortspørgsmålet, at vi har pillet livets Gud ud af livets ligning for at få den til at gå op og dermed med god samvittighed bevarer retten til selvbestemmelse.

Sørine Godfredsen skriver i sin bog *Fri os fra det onde* følgende: "Hvordan lærer et menneske at kende sig selv i dybden, hvis det ikke har en øverste etisk

målestok at sammenligne sig selv med? Hvordan bevarer man ærefrygten over for livets storhed og kærlighedens betydning? Hvordan bringes man frem til den seriøse overvejelse over, hvorvidt man bærer ondskabens livsfornægtende potentiale med sig, og hvordan holdes man fast på pligten til at bekæmpe det?”

Hvis Gud ønsker loven om retten til fri abort fjernet, hvor er så alle de kristne mennesker, der burde handle på det? Hvad er det, der er sket med os i kirken efter så mange år med fri abort? Er vores samvittighed så sløvet, at vi ikke mere handler på det, vi tror på?

“Hvis man ikke siger noget i lang tid, så visner tungen,” siger Pippi Langstrømpe. Jeg tror også det gælder i abortdebatten. At have de rigtige meninger redder ingen, men hvis man siger noget, taler uretten imod, så kan det måske være, at det både omvender og redder nogen. Jo længere man er tavs i denne sag, jo mere visner tungen, og jo mere svinder frimodigheden ind. Hjertet og sandheden visner i den talende tavshed.

Man taler så meget om omkostningerne ved at turde, men man taler aldrig om de omkostninger, der er ved ikke at turde. Som jeg hørte én sige i en anden sammenhæng: “Hvis ikke man har et etisk beredskab og sine værdier i orden, så vil man altid svigte de svageste, så svigter man sit solidariske udgangspunkt og så vil man, ikke mindst i pressede situationer, undlade at tage sig af de svageste.”

Sommetider føler jeg, at kirkens tavshed er øredøvende larmende, og kirken, ja, det er os. Jesus siger i lignelsen om enken og den uretfærdige dommer, at når dommeren gav sig, da enken plagede ham, skulle Gud, der er retfærdig, da ikke skaffe sine udvalgte ret, når de råber til ham dag og nat. Problemet i vores tid er: Hvornår har kirken trofast råbt til Gud om dette emne?

Man kan undre sig over tavsheden, men jeg tror, jeg ved, hvad der styrer den: menneskefrygt. Vi indrømmer det nødigt over for andre, og da slet ikke over for os selv, men vi er styret af frygt for, hvad andre mener om os, hvis vi melder ud, at vi er abortmodstandere. Et eller andet sted hen ad vejen er det blevet odiøst at kæmpe for børns ret til at leve. Jeg vil gætte på, at mange kender det med at se et opslag om abortmodstand på Facebook, og fingeren er lige ved at like opslaget, men i sidste øjeblik tøver man og lader være, for hvad vil det medføre? At man stemples som fordømmende, ekstremistisk, frihedskrænkende og kontroversiel? Jeg kender det selv.

Nogle dage ville jeg ønske, at jeg ikke kendte til begrebet abort. At jeg ikke

kendte tallene på børn og mødre, der lider under konsekvensen af dette fatale indgreb i livet. Jeg ville ønske, at jeg ikke kendte til, hvordan indgrebet foregår, og at jeg ikke vidste, at man i Danmark lovligt slår børn ihjel som en menneskeret. De fleste dage ville jeg ønske, at jeg ikke vidste det – men jeg ved det! Derfor vil jeg fortsætte med at lade kampen for livet være en del af mine dage, af mit liv, fordi jeg er en af de privilegerede, der har fået lov til at få et liv. I taknemmelighed for livet og i forfærdelse over uretfærdigheden og grusomheden vil jeg fortsætte kampen for de ufødte børn og deres mødre og fædre i håb om, at også kirken i Danmark vågner op og ser, at den kamp, hvor forfærdelig, tung og uoverskuelig den end er, ikke er noget, vi kan fortrænge.

Den lutherske teolog Dietrich Bonhoeffer var kompromisløs i sin modstand mod det nazistiske regime i Tyskland og nazisternes forbrydelser mod menneskeheden. Han nærede en dyb afsky for den nazistiske ideologi og anså modstand mod undertrykkelsen af mennesker som et ufravigeligt krav til den, der vil leve som kristen og som efterfølger af Jesus. Sommetider tænker jeg, om vi i vores behagelige liv har mistet evnen til at følge efter Jesus og kæmpe for ofrene omkring os, mens vi udtænker forskellige standardsvar, der umenneskeliggør de ufødte, så vi ikke er nødt til at tage stilling til dem og deres død. For Bonhoeffer var sagen klar: Ikke at tale er at tale, ikke at handle er at handle. Tankevækkende. Måske skulle vi sætte os og nærlæse beretningen om den barmhjertige samaritaner igen. Om dem, der gik forbi, og om ham, der blev og greb ind.

“Det onde kommer af misbrug af den frie vilje,” har den engelske forfatter C.S. Lewis sagt. I Danmark hylder vi det frie valg, det frie initiativ og den frie vilje. Det gør jeg også selv. Det er noget af det mest essentielle, at vi som mennesker har frie valg, lige fra selv at kunne bestemme, hvilken trøje vi vil have på om morgenen, til hvem vi vil tro på, eller hvem vi vil stemme på. Jeg elsker det frie valg.

Men på ét område i livet giver det frie valg ingen mening, nemlig når det frie valg indbefatter retten til at vælge livet fra for en anden. Det er et umuligt valg, et valg, der er for tungt at bære for noget menneske. Ikke desto mindre er det det valg, kvinder og mænd har fået stillet i udsigt som en del af friheden til at kunne vælge. Plukker man den frugt, sker der noget i en, som er langt mere uoverskueligt end den uoverskuelige situation, man har bragt sig selv i med en uønsket graviditet. Ofrene involverer en hel familie, mor, far og barn, og er en tung byrde for fremtiden. Det usagte og upåtalte er der stadig og kan nage i årevis, bevidst eller ubevidst, i den enkelte og i parforholdet.

Som kristne og som kirke er vi nødt til at tage hul på dette, også selvom den kollektive skyld er blevet så stor, at vi efterhånden ikke aner, hvor og hvordan vi skal begynde. For hvis ikke kirken tør tale om skyld, og hvis ikke kirken tør tale tilgivelse ind i denne betændte masse, har kirken så ikke udlevet sig selv? Så er kirken vel bare en del af problemet?

I 2013 satte foreningen Retten til Liv 16.000 hvide trækors op på en mark ud til motorvej E45 mellem Horsens og Vejle. Ét kors for hvert af de børn, som det år mistede livet ved en abort. Der var mødt 500 mennesker op for at hjælpe med at sætte korsmarken op. Unge og gamle mellem hinanden. Traktorer kørte i fast rutefart ud til marken med den ene store vognladning af kors efter den anden. Det gjorde én stille. Da arbejdet var udført, stod der kors i lange rækker, så langt øjet rakte. Det lignede en af kirkegårdene for de faldne på D-dag i Frankrig. En af mine venner, der er præst, så på de endeløse rækker af hvide kors og tårerne løb ned ad kinderne på ham, mens han sagde: “Hvad er det dog, vi har gjort her i Danmark? Alle disse børn, alle disse børn, det her er jo en kæmpe massebegravelse.”

Korsmarken fremkaldte heftige reaktioner. Den daværende socialdemokratiske beskæftigelsesminister Mette Frederiksen, som senere blev vores statsminister, og som gav sig selv titlen “børnenes statsminister”, var lynhurtigt ude at fordømme korsmarken. Kvinderettighedsforkæmpere rasede over den, og hævdede, at korsmarken kun var lavet for at give kvinder skyld. Vejdirektoratet krævede den fjernet, fordi den ifølge dem var propaganda og forstyrrede trafikken, selv om der kort derfra stod et iøjnefaldende jagerfly opstillet helt ud til motorvejen; det forstyrrede åbenbart ikke trafikken.

Få dage efter opstillingen af korsene kørte en eller flere biler ind gennem marken om natten og udøvede hærværk på den ved at køre kors ned. Man ønskede ikke debatten om abortens konsekvenser tilbage. Men jeg tror på, at marken var Guds statement.

For nogle år siden hørte jeg det britiske konservative parlamentsmedlem Lord Shinkwin, der selv er handicappet, udtale: “Jeg har set skriften på væggen. Mennesker med handicap står over for udryddelse på grund af abortmuligheden. Havde vi været dyr, var vi blevet betegnet som en truet art, men vi er ‘kun’ mennesker og derfor ikke kvalificeret til beskyttelse. Ved de paraolympiske lege, hvor kun idrætsudøvere med handicap kan deltage, hyldede nationen deres fantastiske indsats – den samme nation, som mener, at netop det, der har kvalificeret dem til at deltage, er årsag til, at de burde dø! Men jeg er nødt

til at stole på, at der er mere, der forener os end skiller os. Jeg er nødt til at stole på vores fælles menneskelighed.”

Hvor ville jeg gerne med den handicappede Lord Shinkwin kunne sige, at jeg stoler på vores fælles menneskelighed og ansvar for at tage vare på de ufødte, handicappede såvel som ikke-handicappede. I stedet er jeg rædselsslagen over, hvad det er, vores land har gang i. Jesus sagde på korset om sine drabsmænd: “Tilgiv dem, far, for de ved ikke, hvad de gør.” Mon ikke han ville sige det samme i abortdebatten til dem, der stræber børnene efter livet under dække af gode intentioner og tale om menneskerettigheder og reproduktiv sundhed? De ved ikke, hvad de gør. Og ved de det, er det dobbelt tragisk.

Jeg tror ikke, at aborttilhængere er onde mennesker, der går ind for drab. Tværtimod tror jeg, at langt de fleste af dem er engagerede og velmenende mennesker, der ønsker at kæmpe for kvinders rettigheder ud fra de bedste intentioner. Jeg tror, at de så længe har fortalt sig selv, at et foster ikke er et rigtigt menneske, at de selv tror på det. Ud fra den betragtning mener de, at det er reelt at sige, at kvinden må gøre, som hun vil.

I Danmark hyldes kvindens frihed til at træffe valget om abort. Man fokuserer udelukkende på kvindens sørgelige fortælling i forbindelse med en uønsket graviditet, og så kommer ethvert forsøg på at tale barnets sag til at virke følelseskoldt. Men at være pro life handler ikke om at sparke til kvinder, der står i en graviditetskrise, for der er altid mindst to ofre i forbindelse med abort: mor og barn. Nej, at være pro life handler i al sin enkelthed om, at man er imod at slå mennesker ihjel. For mennesker med pro life-holdninger vil det altid være et problem, når man skal formidle sine holdninger, at det, man siger, virker som en fordømmelse af andre.

Kvinder, der har fået en abort, venner og familie, der er tæt på en, der har fået en abort, folk, der i årevis har kæmpet for retten til abort, vil synes, at omsorgen for kvinden mangler, når man siger, man er imod abort. De ser det som en fordømmelse af kvinden og ikke af handlingen. Jeg tror, det er vigtigt som pro-lifer at fastholde sig selv på, at Gud elsker den kvinde, der har fået en abort, lige så højt som alle andre. Gud er kærlighed. Men det betyder ikke, at han anerkender og godkender, det hun har gjort. Vi er ikke sat til at være dommere over andre mennesker og andres liv, men vi er sat til at fordømme handlinger, der handler imod livet selv. Det er en vigtig skelnen at have med sig. Vi er alle syndere, og ingen har råd til at foragte, fordømme eller se ned på andre, heller ikke i en abortsammenhæng. Men det ændrer ikke ved, at abort er forkert. Det er helt forfærdende forfærdeligt, for abort går ind og udryd-

der det, som Gud elsker allermost, og som han lod sin søn gå i døden for: sit elskede menneskebarn.

Den fantastiske forløsning i dette spørgsmål er, at for den kvinde, der indser sin fejl og skyld og går til Gud med det, er der fuldstændig tilgivelse at få. Påsken er om noget et opgør med den helt konkrete synd i ethvert menneskes liv. Hvert eneste bagtalende ord, hver eneste dovenskab, hver eneste fejlhed, hver eneste løgn, hver eneste misundelse, hver eneste hadefuldhed, hvert eneste overgreb, hver eneste utroskab, hver eneste abort. Synd fortærer os indefra. Fortier vi, at synd er et dødsensalvorligt problem i vores verden og i det enkelte menneskes liv, giver Jesu offerdød for os overhovedet ingen mening. Det var ikke for sjov, at han gennemgik, hvad han gjorde. Der var en mening med, at Kristus skulle hamres fast på det kors, lide og dø, nemlig at vi kunne stå rene for Gud.

Er der tilgivelse for vore synder inklusive abort? Ja! Det "ja" gælder alle de kvinder, der lider efter at have været igennem en abort. Der er heling at finde hos Gud. Og hvordan skal de finde frem til den heling, hvis ikke vi taler om det, der æder dem op? Hvis ikke engang kirken betragter abort som synd, hvor skal de så gå hen og få tilgivelse?

Som barn fik jeg et kalejdoskop, et kikkertlignende stykke legetøj. Når man kiggede ind i et rør, viste små spejle i røret forskellige farverige mosaikker, som hele tiden ændrede sig, når man drejede på røret. Denne bog er et kalejdoskop af holdninger, meninger, følelser, der handler om at kæmpe for livet og imod abort. Når man drejer på røret, fremkommer nye nuancer og nye vinkler på emnet. Mit håb er, at den hensovende kirke, mig selv indbefattet, må se, at vi er nødt til at rejse os mod den uretfærdighed, der begås på de ufødte børn under dække af ellers gode ord som frihed, ligeberettigelse og endog kærlighed. Hvis ikke vi står op for dem, hvem skal så?

Jeg er gået til nogle af de meningsdannere, der har deltaget i abortdebatten i løbet af de sidste 30 år; mennesker, som har måttet kæmpe for at få abortmodstanden på banen i et samfund, hvor vi ellers hylder ytringsfriheden. Jeg har prøvet at se på kampen indefra med deres øjne og ladet dem få ordet. Tør du læse denne bog? Den vil forhåbentlig udfordre dig – og at få noget til eftertanke er måske ikke det værste, der kan ske. Det er dér, samtalen begynder.